

ANÀLISI

Londres ha tancat les portes a la celebració d'un nou referèndum a Escòcia, però el moviment independentista mai havia estat tan fort. En part, perquè les promeses de 2014 que van evitar la victòria del 'sí' no s'han complert i, sobretot, perquè el Brexit ha deixat molt tocada l'economia i ha fet augmentar la crispació social.

EUROPA PRESS

Partidaris i detractors de la independència d'Escòcia en un carrer de Glasgow.

El lideratge que han mostrat amb el suport constant a Ucraïna en la seva lluita contra l'agressor rus és, en vistes generals, un petit parèntesi que s'emmarca dins una dinàmica de decadència. La pèrdua industrial iniciada amb el govern ultraliberal de Margaret Thatcher ha empobrit el país, especialment al nord d'Anglaterra. El partit conservador que ha dominat la política britànica en les últimes dècades és una caricatura de si mateix. Només fa falta veure els desastres de la política del sempre polèmic Boris i la seva successora, la precoç Liz Truss. Un país en una clara espiral negativa que està liderat per persones més preocupades de la seva cadira i patrimoni familiar que del benestar de la ciutadania, l'autèntic pilar que sustenta l'estatu quo polític i el contracte social que manté la democràcia viva.

Si anem als territoris perifèrics la situació no és pas millor. A Irlanda del Nord els canvis demogràfics ja donen la victòria als catòlics, a Gal·les sembla que el drac comença a despertar i a Escòcia la situació és encara pitjor. Ara bé, només Sturgeon sap fins on pot estirar per obtenir les seves metes polítiques. En tot cas, sembla que aquell estat sorgit de la unió voluntària de 1707 entre Anglaterra i Escòcia i que va dominar mig món gràcies a les Acts of Union es va desfent de mica en mica. Disunited Kingdom l'anomenen els ciutadans britànics. A terres escoceses algunes persones estan contentes de la dissolució, d'altres melancòliques del vell passat imperial i alguns totalment indiferents d'aquestes qüestions, lluitant per arribar a final de mes.

Les cadenes de les 'Acts of Union' de 1707

viment sobiranista, a Escòcia mai l'independentisme havia estat tan fort, almenys en les enquestes.

Les falses promeses enviades des de Londres per evitar la victòria del sí el 2014, sumades al deteriorament de la imatge exterior del Regne Unit, els efectes negatius del Brexit i un desastrós govern conservador han donat oxigen als nacionalistes escocesos per afrontar les futures eleccions. Un polític de l'SNP de la ciutat de Dundee em deia, just fa un parell de dies, que hi haurà un referèndum, amb total certesa, independentment del que dicti Londres de nou. No vaig poder evitar pensar sobre què significaven aquelles paraules. Organitzaran unes votacions al marge de la legalitat vigent? Desobeiran el Tribunal Suprem que ha dicta-

minat que l'únic qui pot donar el vistiplau és el govern britànic? No percebo, almenys ara, un clima polític i social propici per a seguir la via catalana i fer un 1 d'octubre a l'escocesa.

Les opcions reals d'un nou referèndum són inclús més escasses que una política internacional europea unitària sota el lideratge de la UE. Posem-nos a la pell del govern britànic per un moment. El Brexit ha fet molt mal, en especial a les universitats i l'economia, i el nivell de crispació social no para d'augmentar al mateix temps que l'escalada de preus dels aliments i els combustibles no afluixa. L'antic imperi perd pes polític internacional a marxes forçades, mentre els seus antics dominis com Austràlia i el Canadà els passen per davant en tots els sentits, exceptuant el futbol.

EUROPA PRESS

El Brexit ha fet molt mal a l'economia i la crispació social no para d'augmentar, al mateix temps que l'escalada de preus no afluixa

Davant un futur incert i negre, el més segur és que el govern de Londres s'atrinxeri darrere dels tribunals per evitar una secessió al nord de l'illa i una unificació irlandesa. Segurament els més nacionalistes trauran la carta de l'enemic extern, acusant la UE d'estar al darrere dels moviments socials independentistes d'Escòcia, Gal·les i Irlanda del Nord. Tota arma serà útil, legítima i necessària per a derrotar els enemics interns. Això és especulació, però no seria estrany que passés. Les lliçons del procés català són útils per entendre la dialèctica entre el poder central i el perifèric i les polítiques repressives contra moviments independentistes.

Gerard Pamplona
UNIVERSITY OF ST ANDREWS

Fa unes setmanes el Tribunal Suprem de Gran Bretanya va tancar la porta a la celebració d'un nou referèndum organitzat pel govern d'Escòcia. "Cap novetat, però almenys no ens pegaran com als catalans". Això em va comentar un company de la School of History de la University of St Andrews. Tot i un possible xoc de trens entre Edimburg i Londres en els mesos vinents, la situació aquests dies és de tranquil·litat, almenys a peu de carrer. Un parell de manifestacions, però poc més.

Les converses als pubs i tavernes van sobre futbol i la maleïda inflació, especialment severa al Regne Unit. En dono fe.

Tot i que tothom a les illes s'ho esperava, la via pactada per organitzar un segon referèndum que l'Scottish National Party (SNP) havia promès s'ha tancat de cop.

Amb tot, la primera ministra escocesa, Nicola Sturgeon, ha promès la celebració, tard o d'hora, d'una votació per a decidir el futur del país. Com a català, no puc evitar pensar en el que va succeir al Principat i entrellaçar esdeveniments. En tot cas, cada estat és un món i, malgrat els nombrosos paral·lelismes existents, les dues realitats són ben diferents. No entraré en aquesta qüestió, més després de la proliferació de grans treballs acadèmics sobre la matèria. Però actualment hi ha una diferència substancial important a tenir present. Mentre a Catalunya ens trobem en una fase de relaxament del mo-

Nicola Sturgeon, primera ministra d'Escòcia.